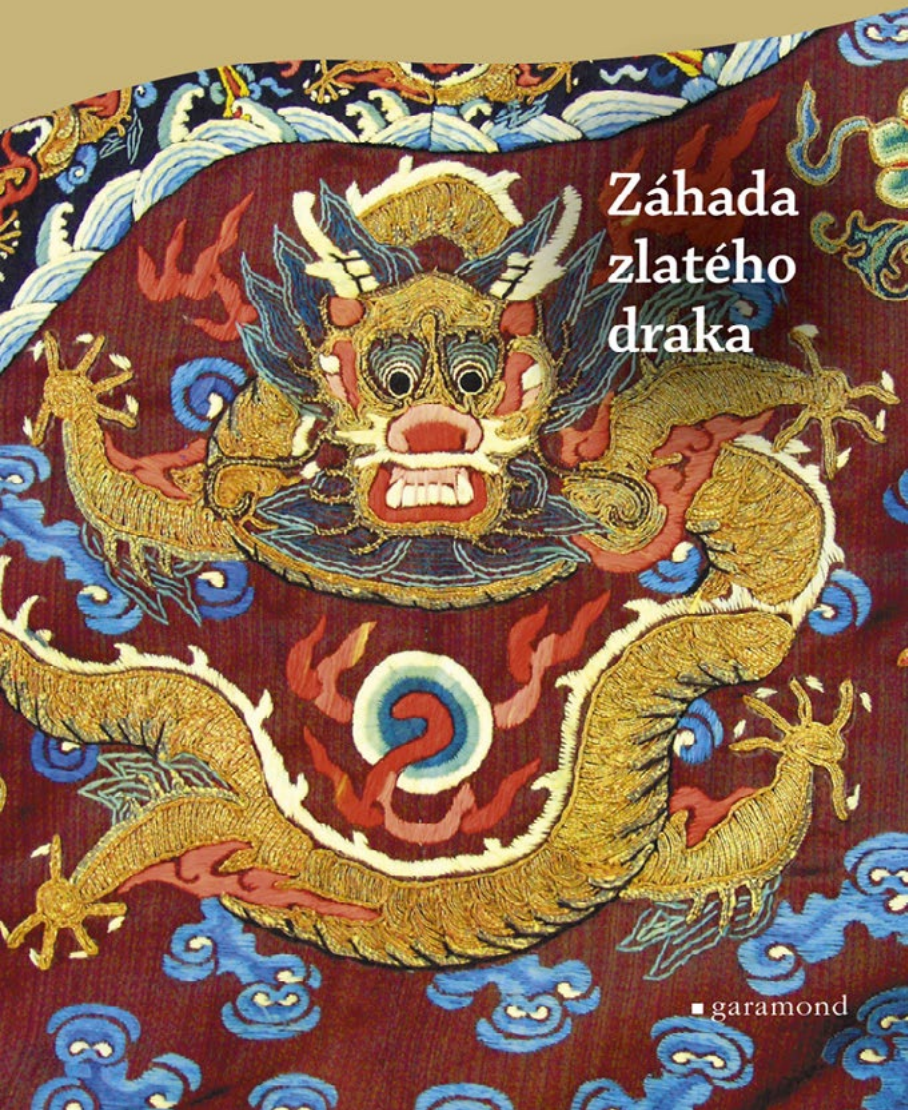

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Záhada
zlatého
draka

Případy soudce Ti. Záhada zlatého draka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-garamond.cz
www.albatrosmedia.cz

■ **garamond**

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti. Záhada zlatého draka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Záhada zlatého draka

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Záhada
zlatého draka

HLAVNÍ POSTAVY

Ti Žen-ci, soudce v Lan-fangu

Paní Lin Er-ma, první manželka soudce Ti

Tao Kan, Ma Žung a Tiao Tchaj, pobočníci soudce Ti

Sün, obchodník na Hedvábné stezce

Vlaštovka, kurtizána

Wang, lékař

Jou, archivář

Ou-jang, velitel karavanseráje

Tento případ se odehrává v roce 672 ve městě Lan-fangu na severozápadním pomezí říše Tchangů. Soudci Ti je čtyřicet dva let..

PROLOG

Jedné ještě chladné noci počátkem jara pomáhala služka své paní s přípravou na večer. Na lakované poličce ležela květinová skládanka z barevného papíru, kterou nazítří položí na oltář bohyně Pi-sia. Pokoj osvětlovaly dvě velké červené svíčky s rostlinou tchung-cao. Vzduch byl naplněn jejich vůní.

„Už není moc vidět,“ řekla mladá paní. „Přines světlo.“

Služka odložila jehlice do vlasů na šperkovnici a odešla z místnosti. Na druhé straně dvora byl malý kumbál s užitečným náčiním. Spatřila malou plochou kovovou svítilnu a uchopila amforu s konopným olejem, aby ji naplnila. Nádoba byla prázdná. Služka by mohla použít olej z dravých ryb, dovážený z jižního pobřeží, ale jeho pach by přebil jemné závany rostlinného vosku, bude lépe ponechat ho na osvětlení míst, kde se nespí. Obula si venkovní střevíce a vyšla ven opatřit si na rohu ulice látku, kterou potřebovala.

Když procházela kolem uličky, vedoucí podél hradební zdi, zaslechla šeptat dva muže, ale v měsíčním svitu nemohla vidět, jak vypadají.

„Kde ji zastihnu?“ ptal se jeden.

„Zítرا ráno, v pagodě Devíti paní,“ odpověděl druhý.

Služka se zastavila. Zjevně se jednalo o nějakou milostnou historku. Pobavilo ji to a rozjařilo. Dovolila si být indiskrétní a natáhla uši. Podle způsobu jejich řeči to musí být mladí vzdělanci a připravují tajnou schůzku s nějakou kráskou, za zády rodičů, nebo ještě lépe manžela.

„Jste si jistý, že tam bude?“

„O tom vůbec nepochybuji, zbožňuje slavnost květin.“

Ten hlas služka poznala. Situace rázem přestala být legrační.

„Jak ji poznám?“ ptal se neznámý. „Nechtěl bych udělat botu, abych tak řekl.“

Uslyšela jemné zašustění rozbalovaného papíru.

„Bude mít na sobě tenhle kus oděvu,“ řekl ten, kterého poznala. „V Lan-fangu nenajdete druhý takový, je to zlatá nit, nechal jsem ho dovézt z hlavního města, stojí čtyřikrát víc než jeho váha v nefritu.“

„Velmi pěkný. Ten zlatý drak vypadá, jako by ho utkali pro císařskou princeznu, abych tak řekl.“

„Jestli mi pomůže se jí zbavit, není to tak drahé.“

„Můžete počítat s mou diskrétností a s mými schopnostmi,“ řekl neznámý. „Žádná z mých kořistí se ještě nevrátila ze záhrobí, aby si stěžovala.“

Neodvážila se vykouknout a pokusit se zablédnout, kdo je ten druhý spiklenec. Toho prvního poznala, byla si téměř jistá. S tím druhým by se nechtěla ocitnout tváří v tvář za nic na světě. Vytratila se, než je napadne odejít z uličky zrovna jejím směrem. Lidé, kteří mají na drahé hedvábné zboží, by dlouho neváhali zbavit se obyčejné nepohodlné otrokyně.

Služka si v mysli stále opakovala slova rozhovoru, který vyslechla, a měla neblahý pocit, že má v rukou osud své paní. Když se vrátila do domu, zůstala jako zkamenělá, dlouho nemohla pohnout sebemenším svařem, ve tmě se zády opírala o stěnu. Když se konečně dostala k zadním komnatám, ještě stále nemohla otevřít ústa. Paní si sama kartáčovala dlouhé černé vlasy.

„Tak co? Už jsem myslela, že sis šla lehnout! Kde máš lampu?“

„Já... Už v ní nebyl olej, paní,“ breptala služka.

Překvapením musela ztratit pojem o čase. Kvapně vzala kartáč paní z rukou a ujala se své povinnosti. Už si nebyla jistá, jestli se jí to nezdálo. Chtěla mluvit, ale nevěděla, kde začít. Kdyby opakovala, co vyslechla,

měli by ji za blázna nebo za lhářku. Kdyby mlčela, stala by se spolupachatelkou hrůzné vraždy. Každopádně neznala nikoho, kdo by vlastnil nějaký kus oděvu vyšíváný zlatou nití.

Na dveře zaškrábal sloužící. Přinášel dárek. Služka rozvinula červený papír. Byla v něm štóla, na níž se pyšnil zlatý drak. Ucouvla a převrhla keramický talíř, úlomky se rozlétly po podlaze.

„*Suej suej pching an*, „mír po celý rok“,“ řekla honem paní, aby zažehnala zlý osud.

„Můj pán si přeje, abyste byla zítra o slavnosti květin ta nejkrásnější,“ řekl posel špatných zpráv.

Adresátka toho pěkného pozdravení ho požádala, aby pána ujistil, že si ten kus oděvu vezme do chrámu Devíti paní s velkou radostí. Optala se, zda bude mít dnes večer příležitost vyjádřit dárci svoji vděčnost, ale ukázalo se, že ne, už šel spát, uvidí ji po obřadech.

Když sloužící odešel, služka byla s kartáčem v ruce stále nehybná, jako socha Kuan-jin vybavená prapodivným náčiním...

„Co je?“ řekla její paní. „Dnes večer jsi opravdu divná.“

„Co se mnou bude? Co budu dělat, když vy už nebudete?“

Podlomila se jí kolena, svalila se na zem.

Paní si řekla, že má to ubohé děvče asi horečku. Načila do šálku trochu *si-suej*, hodně voňavého alkoholu

z čiroku, podala jí ho a dostala šok, když viděla osobu, kterou považovala za střízlivou jako velbloud, vy-zunknout ten nápoj jako zkušená pijačka.

„Víš, že odmítám zaměstnávat personál, který pije,“ hubovala ji.

„Běda, moje dobrá paní, bojím se, že zítra už vás nebude obsluhovat nikdo. Kromě hliněných otroků, které dobré duše laskavě položí do vašeho hrobu, aby vás provázeli do podsvětního království.“

Ted' byla ohromená paní. Když jí služka zopakovala, co slyšela v té uličce, podívala se na štólu se zlatým drakem, ten nejkrásnější dárek, který po dlouhé době dostala. Smrtící dárek.

Nalila dva šálky, jeden nabídla té, která jí zřejmě právě zachránila život, vysrkala ten svůj a říkala si, jak se z té děsivé pasti vyvlékne.